

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ 4. Quòd lis aut Contestatio non fuerit inter Archiepiscopum & Abbatem, ac si fuisset, magis obsesset sententia Archiepiscopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

uit, sed ex defectu Actoris in probatione absolutio contigit. *Didac. Couarr. var. res. lib. 1. cap. 1. n. 8. verb. & id apparet eâ ratione. gloss. in l. si quis ad exhibendum, ff. de excep. rei iudicata.*

Adde ipsam voti confessionem, qua asserit de dominio probationes fuisse intricatas, neque magis operari potuisse, quàm ut onus probandi reijeerent in Fiscum, cui itaque ex ipsa agentis qualitate, iam à principio, onus illud incumbere poterat, ita ut illo in eadem probatione deficiente, absolutionem sequi oportebat non ob Dominium probatum à Reo, sed ob non probatum Dominium ab Actore.

§. 3. Idem præterea demonstratur fortioribus terminis.

Dico amplius quòd, immo, etsi in sententia dictum ac pronunciatum fuisset, quòd Fiscus in sua immediationis petitione fundatus non esset, ideo, quia Archiepiscopus Dominium suum probasset, tamen neque ideo contra Abbatem rem iudicatam haberet Archiepiscopus.

Ratio est, quia sententia ad fauorem plurium litis consortium (quales fuisse Archiepiscopum & Abbatem obtendit votum ac libelli scriptor) contra tertium lata, non parit rem iudicatam inter ipsosmet litis consortes, postea inter se litigantes. *Card. Tusch. verb. sententia. Concl. 125. n. 5. alleg. Bald. conf. 309. cum essent plures n. 2. lib. 1. Ant. de Butr. Conf. 77. visis actis, col. 2. Corn. Decium &c.*

Rationem ponit, quia, inquit, cum inter ipsos ad inuicem non esset lis neque petitio aliqua, diceretur lata super non petitis & non valeret. *Id. ibid.*

Item in casu conuerso, sententia lata contra plures, non facit rem iudicatam inter eos, ex quo inter se non litigabant *ibid. n. 55. & conu. 131. n. 5.*

§. 4. Quòd lis aut Contestatio non fuerit inter Archiepiscopum & Abbatem, ac si fuisset, magis obesset sententia Archiepiscopo.

AN fortè dices litem extitisse inter Archiepiscopum & Abbatem, petitionemque siue Actionem ab Archiepiscopo contra ipsum Abbatem in hoc institutam fuisse, ut ipsi declararetur subiectus Abbas?

Docent acta quòd non, ac quòd quidem contestatus fuerit Archiepiscopus super immediatione contra Fiscum, sed non contra Abbatem, neque vicissim Abbas contra Archiepiscopum, imo neque contra Fiscum.

Sed etsi præsupponeretur Archiepiscopum contestationem petitionemq; intentasse contra Abbatem, magis noceret illud Archiepiscopo, illique obesset res iudicata.

Si quidem absolutus fuit Abbas indefinitè ab institutâ, in illâ causâ, actione, si ergo Archiepiscopus in illa causa actionem contra illum non minùs, quàm Fiscus instituit, inde sequeretur, quòd ab illo non minùs, quàm à Fisco absolutus sit.

Sed, ut deesset absolutionis expressa iudicatio, tamen præsupposita tali, Archiepiscopi contra Abbatem petitione, censeretur ab illa exclusus, ex eo ipso, quòd non sit adiudicata, si opinionem illorum spectemus, qui, quòd ex petitis adiudicatum non est in sententia, eo ipso abiudicatum censi tenent, neque

amplius peti posse, *l. iudex 55 ff. de re iudic.* quæ sic habet, *iudex posteaquam semel sententiam dixit, postea iudex esse desinit, & hoc iure utimur, ut iudex, qui semel vel plurius vel minoris condemnauit, amplius corrigere sententiam suam non possit, semel enim, seu male, seu bene officio functus est.*

Quod si aliorum opinionem spectes dicentium, omiſſa in ſententijs haberi pro ſimpliciter omiſſis, de quæ ijs adhuc poſſe peti iudicationem, quid aliud inde haurias, niſi quòd omiſſa erga Archiepiſcopum Abbatis condemnatio, habeatur pro ſimpliciter omiſſa, ſuperſitque ſolum, ut de illa petere poſſit iudicationem.

§. 5. Quod magis eſt, oſtenditur non eſſe Abbatem Archiepiſcopumque abſolutos à petitione immediationis, ſed à petitione Collectarum.

Iſta quæ hætenus deduximus, dicta ſunt ſub præſuppoſitione facti non exiſtentis, quàm enim longè ab omni ſenſu alienus ſit ille intellectus, ſupra tetigimus; ſed & ſubſequentibus rationibus latius id ipſum manifeſtabitur, ex eo, quod non à ſtatu, ſed à collectis abſolutio iudicata ſit, ac cùm illas non debuerit Abbas, ab illis immunis: iure meritoque factum ſit, ut nec ipſe pro ſe, neque Archiepiſcopus pro illo eaſdem præſtaret.

Quod ut ad oculum dignoſcatur, animaduertendus eſt Fiſci Actoris finis, in quem ille intentionem ſuam ultimo ac principaliter dirigebat.

Qui finis erat collectarum Imperialium ſolutio, adeo, ut Collectis ſiue Contributionibus præſtitis, ſollicitus non erat Fiſcus, cui parentent ſtatus Imperij.

Sed cùm ad collectarum debitum inferendum immediata ſubiectio eſſet medium concludendi utile, illam poſuit ac deduxit Fiſcus.

Petijt ergo pronuntiari Abbatem ad Imperium immediatè pertinere, ſed tanquam medium & cauſam iudicandi non tanquam ſuæ actionis vltimatum finem, qui ſolus attenditur, ſemper enim attenditur finis, vbicunq; vnum procedit ab altero tanquam præambulo. *Card. Tufch. verb. finis, conc. 378. nu. 8. alleg. Pet. de Anchar. conf. 28. n. 6. & 7.*

Finis eſt id, quod primum eſt in intentione, vltimum in executione, idem *Tufch. ibid. n. 11.*

Semper ſpectanda eſt intentio gerentis actum, ut ſi plures cauſas æqualiter habeat in intentione. vel vnam principaliter, ſic actus reguletur. *Idem Tufch. verb. intentio Conc. 270. n. 2.*

Vnde ſit, ut conclusio libelli terminus à DD. appellatur. *Gail. lib. 1. obſer. 61. n. 15. alleg. Bald. in l. edita, &c.*

Tanquam id quod extremum ſit in libello.

Atqui, ut ſupra dictum eſt, finis iſte, Actoris Fiſci terminus, extremum ſiue ſcopus, in quem principaliter collimabat, in collectarum ſolutione conſiſtebat.

Adeo, ut ſi Fiſco adiudicata immediatio fuiſſet, Collectæ autem abiudicatæ, intentioni ſuæ nullatenus ſatiſfactum cenſuiſſet; cenſuiſſet autem, ſi collectæ adiudicatæ fuiſſent, etſi immediatio abiudicata.

Conſtat illud ex ipſa Imperiali conſtitutione anni 1548. ex ipſiusque Imperij intentione, quæ & ad collectas contributioneſque dirigebatur.